

RÂURILE DIN LONDRA

Deu Astorovitsch

RIVERS OF LONDON

Copyright © 2011 by Ben Aaronovitch

Copyright © 2018 Editura Herg Benet,
pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Cărțile Arven: un trademark

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau

Elemente copertă: © pio3, © gunayaliyeva, © CurvaBezier | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AARONOVITCH, BEN

Râurile din Londra / Ben Aaronovitch ; trad.: Alexandru Voicescu. -

București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-162-3

I. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.III

Tipărit la ArtPrint

BEN AARONOVITCH

Râurile din Londra

Prima carte din seria
„PETER GRANT”

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

S P E C U L A T I V
H E R G B E N E T

2018

1. MARTORI OCULARI, 9
2. COPOI VÂNĂTOR DE FANTOME, 38
3. BIZARERIA, 67
4. PE MALUL RÂULUI, 98
5. ACȚIUNE LA DISTANȚĂ, 121
6. CASA INTENDENȚEI, 138
7. BÂLCIUL DE PĂPUȘI, 169
8. VARIANTA JACKANORY, 199
9. ȚAPUL LUI IUDA, 228
10. PUNCTUL MORT, 255
11. UN FEL POTRIVIT DE A ISCA O REVOLTĂ, 282
12. ÎN ULTIMĂ INSTANȚĂ, 309
13. PODUL LONDREI, 339
14. LA TREABĂ, 366

Terice bătrâni să se sălăjă,
bătrâni bătrâni să slăbească să ceară mărturie
într-o sală de la într-un sătești de la
prinț și să ceră să fie plonzi să îl ia
“într-o sală de la într-un sătești de la”

Împreună cu unul din cei doi bătrâni să se întâlnească
într-o sală de la într-un sătești de la
prinț și să ceră să fie plonzi să îl ia
“într-o sală de la într-un sătești de la”

1.

MARTORI OCULARI

Anceput într-un treisprezece, o dimineață răcoroasă de marti, în ianuarie, atunci când Martin Turner, artist stradal și, cu propriile lui cuvinte, gigolo ucenic, s-a împiedicat de un trup aflat în fața Porticului de Vest al Covent Garden, St Paul's. Martin, care nu era nici el cine știe ce treaz, mai întâi a crezut că trupul era al unuia dintre acei mulți petrecăreți care alese să Piazza pe post de toaletă în aer liber, la îndemână și ușor de transformat ulterior în dormitor. Fiind un londonez călit, Martin a tratat acel corp inert cu binecunoscutul „Londra – aceeași și aceeași“ – o scurtă ocheadă pentru a determina dacă respectivul era un betiv, un nebun sau o ființă umană aflată la ananghie. Faptul că era pe de-a întregul posibil ca o persoană să fie toate cele trei în același timp e motivul pentru care bun-samariteanismul este considerat în Londra un sport extrem – precum saltul cu coarda sau lupta corp la corp cu crocodilii. Martin, observând calitatea decentă a mantoului și a pantofilor, tocmai ce categorisise trupul ca aparținând unui betiv, cu puțin timp înainte de a-i se dezvăluvi faptul că acestuia îi lipsea capul.

Așa cum a precizat ulterior detectivilor care i-au luat declarațiile, fusese un lucru foarte bun că era în acea

clipă destul de intoxicaț de la alcool, pentru că altfel ar fi pierdut vremea și fugind de colo, colo – mai ales după ce a realizat că stătea cu tălpile într-o baltă de sânge. În schimb, cu răbdarea lentă și metodică a celui beat și îngrozit, Martin Turner a sunat la 999 și a chemat poliția.

Centrul de urgențe al Poliției a alertat cel mai apropiat Vehicul de Intervenție Rapidă, iar primii ofițeri au sosit la locul scenei șase minute mai târziu. Unul dintre ofițeri a rămas cu un Martin brusc treaz, în timp ce partenerul lui a confirmat faptul că exista un corp și că, din moment ce orice altceva părea la locul potrivit, nu era vorba de o moarte accidentală. Au găsit capul la șase metri distanță, acolo unde se rostogolise în spatele uneia dintre coloanele neoclasicice care străjuiau porticul bisericii. Ofițerii de primă intervenție au raportat la Centrul de Control, care a alertat Echipa de Investigație Criminalistică locală, a cărui ofițer de gardă, cel mai Tânăr sergent al echipei, a ajuns o jumătate de oră mai târziu: a cercetat dintr-o privire pe dl. FărăCap și și-a trezit superiorul. Cu asta, întreaga splendoare și maiestuoitate care presupune o investigație de omucidere a Poliției Metropolitane a tăbărât pe acei 25 de metri de piatră cubică aflați între porticul bisericii și clădirea pieței. Patologul a sosit pentru a certifica decesul, a face o inspecție preliminară a cauzei și pentru a lua cu targa trupul neînsuflețit, necesar analizei post-mortem. (S-a mai produs și o mică întârziere până ce au găsit o pungă pentru probe care să fie suficient de largă încât să cuprindă în ea capul.) Echipele medico-legale au venit duium și, pentru a demonstra că ei sunt cei importanți, au cerut ca perimetru de siguranță să fie extins cât să includă întreaga parte de vest a Piazzei. Pentru a realiza acest lucru, aveau nevoie de mai multe uniforme la locul faptei, aşadar DCI-ul care era Ofițerul Șef de Investigații desemnat a sunat la bârlogul de la Charing Cross și a întrebat dacă nu au câțiva oameni de care se pot dispensa. Responsabilul de gardă, auzind cuvintele

magice „muncă suplimentară“, a răbufnit în aripa de odihnă a secției de poliție și a trecut la categoria voluntari pe toți cei găsiți acolo, proaspăt căzuți din paturile lor călduroase. Drept rezultat, perimetru de siguranță a fost extins, căutările eventualelor probe au fost efectuate, detectivii juniori au fost trimiși cu misterioase comisioane și, în final, la puțin trecut de ora cinci, totul s-a consumat, stingându-se de la sine. Trupul fusese luat, detectivii părăsiseră locul, iar cei de la medico-legal au căzut de acord în unanimitate că nu aveau ce să mai facă în plus până la sosirea zorilor – care se aflau la trei ore distanță. Până atunci, aveau nevoie doar de câteva căni de cafea care să îi ajute să păzească scena crimei, până ce le venea schimbul.

Motiv pentru care eu am ajuns să patrulez în jurul Covent Garden, într-un vânt tăios, la șase dimineață, și motiv pentru care eu am întâlnit fantoma.

Uneori, mă minunez cum, dacă și fi fost cel care s-ar fi dus după cafea în locul lui Lesley May, viața mea ar fi fost cu mult mai puțin interesantă și, cu siguranță, cu mult mai puțin pericolită. Ar fi putut să fie oricine altcineva în loc sau căsta a fost destinul meu? Când reflectez la acest aspect, simt nevoia să citez din înțelepciunea tatălui meu, care, cândva, mi-a zis aşa: „Cine paștele mă-sii mai știe de ce se petrec lucrurile?“.

Covent Garden este o piațetă largă din centrul Londrei, cu Royal Opera House la capătul din est, o piață acoperită în centru și Biserica St Paul's în partea de vest. A fost la un moment dat principala piață de fructe și legume a Londrei, dar s-a mutat mai la sud de râu cu zece ani înainte de a mă naște eu. A avut o istorie lungă și variată, în principal implicând activități infracționale, prostituție și teatru, însă acum este o piață turistică. Biserica St Paul's este cunoscută drept Biserica Actorilor, ca să se diferențieze de Catedrală, și a fost inițial construită de

Inigo Jones în 1638. Știi toate astea pentru că nimic nu se compară cu a sta în bătaia vântului scuț de rece și a căuta motive de a fi distras, iar atașată de o parte a bisericii se află o placă masivă, cu informații incredibil de detaлиate. Știăți că, spre exemplu, prima victimă înregistrată în epidemia de ciumă din 1665, cea care a sfârșit prin a distrugere complet Londra în incendiu, este îngropată în cimitirul ei? Eu știam, după zece minute petrecute adăpostindu-mă de vânt.

Echipa de Investigație Criminalistică închiseșe partea de vest a Piazza, trecând banda galbenă peste intrările de la King Street și Henrietta Street și peste frontonul pieței acoperite. Eu păzeam capătul dinspre biserică, unde mă puteam adăposti în portic, iar WPC Lesley May, partenera mea stagiară, păzea partea dinspre Piazza, unde se putea adăposti în clădire.

Lesley era scundă, blondă și incredibil de arătoasă, chiar și când purta vesta antiglonț. Făcuserăm antrenamentul de bază împreună, la Hendon, înainte să fim transferați la Westminster, pentru stagiu. Am păstrat o relație strict profesională, în ciuda năzuinței mele puternic înrădăcinate de a îi scotoci prin pantalonii de uniformă.

Pentru că eram amândoi ofițeri stagiari, un PC experimentat ne fusese alocat pentru supraveghere – o responsabilitate pe care el și-o exercita cu diligență dintr-o cafenea non-stop de peste drum, la St Martin's Court.

Telefonul mi-a sunat. Mi-a luat ceva timp să îl pescuiesc dintre vesta antiglonț, centura de serviciu, bastonul, cătușele, radioul digital al poliției și greoaia, dar minunat de impermeabilă vestă reflectorizantă. Când am reușit în final să răspund, era Lesley.

— Mă duc la o cafea, a spus. Vrei una?

Mi-am întors privirea spre clădirea pieței și am văzut-o cum îmi face cu mâna.

— Ești un inger, i-am zis uitându-mă la ea cum o ia

spre James Street.

Nu lipsise de mai mult de două minute atunci când am zărit o siluetă lângă portic. Un bărbat scund, în costum, înghesuit între umbrele din spatele celei mai apropiate coloane.

I-am acordat „primirea“ regulamentară a Poliției Metropolitană.

— Hei! am zis. Ce crezi că faci dumneata p-aici?

Silueta s-a întors și am putut vedea un licări al unui chip palid și agitat. Bărbatul purta un costum uzat, demodat, cu tot cu vestă, ceas de buzunar și joben turtit. M-am gândit că o fi vreunul dintre artiștii de stradă licențiați să joace în piațetă, însă părea cam devreme pentru astfel de spectacole.

— Hai'ncoa', mi-a spus el și mi-a făcut semn.

M-am asigurat că știu unde îmi e bastonul extensibil și m-am îndreptat spre el. Polițistii se presupune că ar trebui să intimideze membrii publicului, chiar și pe cei care ar fi de ajutor. D-asta purtăm bocanci grei și căști țuguiate, însă atunci când m-am apropiat am observat că bărbatul era subțirel, cam cu un metru jumate mai cocotat în înălțime decât îi erau pantofii. M-am împotrivit impulsului de a mă apleca, încât să avem fețele la același nivel.

— Oi văzut toată șandramaua, pajule, a spus bărbatul. Groaznică treabă, da, groaznică.

Te pisează acolo la Hendon: înainte de orice, obține un nume și o adresă. Mi-am scos imediat caietul și pixul.

— Sunteți amabil să îmi precizați numele dumneavoastră, stimate domn?

— Da' cum de nu, pajule. Nicholas Wallpenny mi-e numele, da' nu mă întreba cum s-o scrie, că niciodată nu m-am descurcat prea bine cu literele.

— Sunteți artist stradal? I-am întrebat.

— Poți spune ș-așa, a zis Nicholas. Cu siguranță interpretările mele au fost vajnic limitate la bordurile

străzii. Deși în nopti d-astea reci nu m-aș sfii să pun niște prioritate în faptele mele. Dacă te-ai prins de vorbă, pajule.

Avea o insignă agățată de rever: un schelet din cositor care țopăia fericit. Părea un pic cam goth pentru un pilacă țărănoi și mărunt, și totuși Londra e capitala lumii în ce privește mixurile culturale. Am scris pe caiet *Artist stradal*.

— Așa, stimate domn, am zis, dacă-mi puteți relata mai exact ce ati văzut.

— Am văzut destule, pajule.

— Deci ati fost prezent aici de față ceva mai devreme în dimineața asta?

Instructorii mei s-au exprimat foarte clar în a nu îndruma declarațiile martorilor. Informația ar trebui să curgă dintr-o singură direcție.

— Mi-s aici dimineața, la prânz și noaptea, a spus Nicholas, care evident că nu a participat la aceleași cursuri ca mine.

— Dacă ati fost martor la ceva anume, am zis, poate că ar fi mai bine să mergeți la secție și să faceți o declarație completă.

— S-ar putea să fie o problemă cu asta, mi-a răspuns Nicholas. Din moment ce mi-s mort.

Am crezut că nu l-am auzit bine.

— Dacă vă este teamă de propria siguranță...

— Nu-i că mi-e teamă de lucruri, nu-mi mai e deloc, pajule, a spus Nicholas. Din motiv că mi-s mort de o sută douăzeci de ani.

— Dacă sunteți mort, i-am întors-o eu înainte să mă pot abține, cum se face că putem vorbi unul cu altul?

— Treb'e că ai atingerea 'ceea a vederii clare. O bucată din străvechii palladino, a zis Nicholas și m-a privit atent. Atingerea 'ceea o fi de la tatăl dumitale, eh? De pe la docuri? Ori marinări, poă', de îți dădu cărlionții ăştia și buzițele 'cestea?

— Puteți dovedi că sunteți mort? l-am întrebat.

— Cum ți-e vrerea, pajule, a spus Nicholas și a făcut câțiva pași în lumină.

Era transparent, în felul în care hologramele din filme sunt transparente. Tridimensional, în mod sigur prezent acolo, în fața mea, și al dracului de transparent. Puteam vedea direct prin el, către cortul alb pe care echipa medico-legală îl ridicase ca să protejeze zona din jurul cadavrului.

Mda, m-am gândit eu, faptul că ai înnebunit nu e un motiv suficient ca să nu te mai comporti ca un polițai.

— Îmi puteți spune ce mai exact ati zărit? l-am întrebat.

— L-am văzut pe primul ins, cel omorât, venind dinspre James Street. Ferchezuit, cu pași adânci și alură militară, îmbrăcat foarte la modă. Ceva ce aş fi considerat om de primă mână, în zilele mele mai corporale de odinioară.

Nicholas s-a oprit ca să scuipe pe jos. Nimic nu a atins pământul.

— Apoi, al doilea ins, el de o propăsit crima, o venit din partea cealaltă, de pe Henrietta Street. Nu cine știe ce aranjat, insulăsta, cu nădragi dăia albaștri de muncitor și piele măslinie ca unui marinări. Or trecut unul pe lângă altul chiar p'aici, a zis Nicholas arătând spre un loc la vreo zece metri distanță de porticul bisericii. Am bănuiala că se știau unul p-alțul, pen' că amândoi s-or salutat din bărbie, da' nu s-or oprit la o vorbă sau altceva, lucru care e de înțeles, nefind o noapte prea bună pentru hoinăreală.

— Deci au trecut unul pe lângă celălalt? am întrebat, mai mult ca să am timp de notat, decât ca să clarific situația. Si ati crezut că se știu?

— Ca niște cunoștințe, a spus Nicholas. N-aș zice că erau prieteni la cataramă, mai ales în lumina a ce s-o întâmplă dup-aia.

L-am întrebat ce s-a întâmplat după aia.

— Păi, cel de-al doilea ins, cel cu crima, își pune pe el o pelerină și o manta roșie, își scoate bastonul și, tăcut și iute ca un precupeț care trage la somn într-o pensiune cu ora, se duce în spatele primului ins și îi retează frumușel capul.

— Faci mișto de mine, i-am spus hotărât.

— Nici prin gând nu-mi trece aşa ceva, mi-a zis Nicholas, făcându-și cruce. Jur pe propria-mi moarte, iar ăsta-i cel mai solemn jurământ din câte poate da un amărât de soartă precum mi-s. A fost un lucru teribil de privit. Cum căpătâna o căzut, cum de și săngele o țășnit.

— Și ce a făcut criminalul?

— Păi, după ce și-o terminat treaba, și-o văzut de drum, în jos pe New Row, ca un pungaș prin gloată, a spus Nicholas.

M-am gândit la faptul că New Row te duce spre Charing Cross Road, un loc ideal ca să prinzi un taxi sau un microbuz sau chiar un autobuz de noapte, dacă nimeresai la timp. Ucigașul ar fi putut să spele putina din centrul Londrei în mai puțin de cincisprezece minute.

— Asta nu fu tot ce-i mai rău, a completat Nicholas, în mod clar fără intenția de a-și lăsa audiența să fie distrașă de altceva. Fu ceva straniu la insul ucigaș.

— Staniu? am întrebat. Sunteți o fantomă.

— Spirit s-ar putea să fiu, a zis Nicholas. Dar asta înseamnă și că pot recunoaște cel mai bine ceva straniu atunci când îl văd.

— Și ce ati văzut?

— Insul ucigaș nu doar că și-o schimbăt pălăria și mantaua, și-o schimbăt și chipul, a zis Nicholas. Acum, spune-mi de asta nu-i straniu.

Cineva m-a strigat pe nume. Lesley se întorsese cu cafelele.

Nicholas s-a evaporat cât nu am fost eu atent.

Am rămas țintit locului și holbându-mă în gol ca un

idiot, până ce Lesley m-a strigat din nou.

— Vrei cafeaua asta sau nu?

Am traversat pavajul către locul unde îngerul Lesley mă aștepta cu un pahar din polistiren.

— S-a întâmplat ceva căt am fost plecată? m-a întrebat ea.

Am sorbit din cafea. Cuvintele – tocmai ce am discutat cu o fantomă care a văzut toată tărășenia – s-au încăpățânat cu desăvârșire să nu îmi părăsească buzele.

Ziua următoare m-am trezit la unsprezece – mult mai devreme decât mi-aș fi dorit. Lesley și cu mine am fost lăsați liberi la opt, ne-am tărât înapoi la căminul secției și ne-am trântit direct în pat. Paturi separate, din nefericire.

Principalul avantaj la a locui în căminul secției tale de poliție e faptul că nu costă mai nimic, e aproape de birou și nu e apartamentul părinților tăi. Dezavantajele presupun să împărți spațiul cu oameni prea puțin socializați ca să trăiască alături de oamenii normali, iar boancii grei sunt norma de zi cu zi pentru purtat. Lipsa abilităților de socializare are ca rezultat transformarea unui lucru simplu precum deschiderea frigidierului într-o aventură incitantă în miezul microbiologiei, iar boancii înseamnă că fiecare schimb de tură face să răsune totul împrejur ca o avalanșă.

M-am trântit în patul meu instituțional și îngust, cu ochii țintiți la un poster cu Estelle, pe care îl fixasem pe peretele opus. Nu-mi pasă ce se zice: niciodată nu ești prea bătrân ca să te trezești privind o femeie frumoasă.

Am stat în pat preț de zece minute, sperând că amintirea discuției cu o fantomă ar putea cumva să se steargă asemenea unui vis, dar nu s-a întâmplat aşa ceva, deci m-am ridicat și am făcut un duș. Era o zi importantă ziua aceea, trebuia să am simțurile ascuțite.

În ciuda a tot ce zic oamenii, Serviciul Poliției Metropolitane încă este o organizație a clasei muncitoare,

ășadar respinge complet noțiunea unei caste a ofițerilor. Acesta este motivul pentru care fiecare nou polițai, indiferent de educația sa, trebuie să petreacă doi ani de stagiu asemenea oricărui amărât de tablagiu. Asta pentru că nimic nu întărește mai bine caracterul unui om decât să fie abuzat, scuipat și împroșcat cu vomă de către membrii publicului larg.

Spre finalul perioadei tale de stagiu, începi să aplici pentru poziții din diverse secții, directorate și unități operaționale de comandă care compun corpul polițienesc. Cei mai mulți stagiari vor continua ca polițai de stradă integraliști și neinformați, într-unul dintre cartierele zonei, iar ierarhia Metⁱ adoră să sublinieze faptul că decizia de a rămâne în uniforma de polițist local, desfășurând activități vitale pe străzile din Londra, este o alegere pozitivă în și pentru sine. Cineva tot trebuie să fie abuzat, scuipat și împroșcat cu vomă, iar eu unul aplaud bravii bărbați și femei care sunt dispuși să iasă în față și să accepte rolul.

Aceasta a fost și nobila menire a comandanțului meu de gardă, Inspectorul Francis Neblett. S-a alăturat corpului Met încă din vremea dinozaurilor, s-a ridicat rapid la rangul de Inspector și și-a petrecut următorii treizeci de ani fericit fiind în aceeași poziție. Era un om de modă veche, cu părul neted și un chip care părea că a fost trosnit cu partea plată a unei lopeți. Neblett era suficient de conservator ca să poarte tunica de uniformă peste cămașa sa albă regulamentară, chiar și atunci când ieșea la patrulă cu „băieții“ lui.

Eram programat azi la un interviu cu el, în care urma să „discutăm“ posibilitățile carierei mele viitoare. Teoretic, asta era parte dintr-un proces armonios de dezvoltare a propriei cariere, care ar fi avut urmări pozitive atât pentru serviciul polițienesc, cât și pentru mine personal. După această discuție, s-ar fi luat o decizie finală asupra detășării mele ulterioare – am suspectat destul de

ⁱ. Met = (Poliția) Metropolitană. (n.t.)

aprig faptul că dorințele mele nu făceau prea mult parte din această decizie.

Lesley, arătând nerezonabil de proaspătă, m-a întâmpinat în chincineta sordidă împărțită la comun de toți rezidenții etajului. Era niște paracetamol într-un pahar; unul dintre puținele lucruri de care poți fi sigur în cîmînul unei secții de poliție este că mereu vei găsi paracetamol. Am luat vreo două pastile și am sorbit apă de la robinet.

— Dl. FărăCap are un nume, a zis ea în timp ce pregăteam cafea. William Skirmish, un individ care lucrează în mass-media, locuiește în Highgate.

— Au mai amintit și altceva?

— Ca de obicei, a zis Lesley. Crimă fără rost, bla, bla. Violență din miezul orașului, unde a ajuns Londra, bla.

— Bla, am conchis și eu.

— Ce faci înainte de prânz? m-a întrebat.

— Am la unșpe întâlnirea mea de progres al carierei cu Neblett.

— Ah, multă baftă cu asta, mi-a zis.

Știam că am dat de belea în clipa în care Inspector Neblett m-a luat pe numele mic.

— Spune-mi, Peter, a zis el, ce traекторie vezi tu că ar avea cariera ta?

M-am foit pe scaun.

— Păi, domnule Inspector, m-am gândit la CID².

— Vrei să devii detectiv?

Neblett era, desigur, o „uniformă“ de carieră, și din acest motiv privea ofițerii de poliție în haine de stradă în același fel în care civili își priveau inspectorii fisicali. Ai putea, la o adică, să accepți că sunt un rău necesar, însă nu ai fi cu adevărat de acord să îți lași fiica să se mărite cu unul dintre ei.

². CID = Criminal Investigation Division (Divizia de Investigații Criminale). (n.t.)